

Nemusíte patřit k „pražské kavárně“, abyste si mohli ke kávě dopřát kvalitní četbu. **Podpořte knihu Markuse Willingera - Generace identity!**

Autor: Gregory Hood

Rasa a multikulturalismus

Willinger zdá se spíše *pro forma* odsuzuje nacismus a „(jeho) hrůzovládu.“ Bystře však poznamenává, že všechno, co osmašedesátníci podnikli k dekonstrukci evropské identity, bylo reakcí na nacismus. Po porážce národně-socialistického Německa se tak Spojenci rozhodli porazit i sami sebe, což Peter Brimelow z webu Vdare.com nazval „Hitlerovou pomstou.“ Asi nemusíme zdůrazňovat, že se Willinger vyhýbá židovské úloze v evropské sebe(?)vraždě a místo toho se soustředí na nepřitele v podobě osmašedesátníků.

Jelikož však mezi předáky vrahů Evropy zaujímají natolik prominentní místo i postavy jako Daniel Cohn-Bendit, pro rámec tohoto vstupního textu daný přístup postačuje. Přestože tyto rituální odsudky působí rušivě, není jich mnoho a Willingerovi se i díky nim daří to, co Greg

Johnson doporučuje i severoamerické Nové pravici – tedy „překročit“ 2. světovou válku a neplýtvat silami v bezedném močálu revizionismu.

Namísto toho Rakušan nabízí výraz, který se může stát základem nového hnutí a objasnit vše následující: „Napříč Evropou se šíří nový politický proud. Má jediný cíl, jediný symbol a jedinou doktrínu: identitu.“ Jakkoliv se v knize „rase“ nebo „běloších“ většinou nemluví, Williger kategoricky říká: „Evropa patří jen Evropanům.“ „Muslimové a Afričané! Složte stany a opusťte kontinent... Evropa vám nikdy patřit nebude. Evropa je naše.“ A co víc, uznává, že otázka identity nabývá na svém opravdovém významu teprve při konfrontaci s „Cizím.“ Teprve při pohledu na *Ausländer* tak poznáváme sami sebe.

Jako obhajoba výše popsaného slouží Willingerovi teorie „etnopluralismu“, identická s modelem navrhovaným severoamerickou Novou pravicí. Konzervativci navrhovaná „integrace“ tak není jen snahou zavést „společenský model, který nemůže fungovat, a kdykoli je zaveden, okamžitě vrhá společnost do zmatku.“ Je to i políček do tváře samotným imigrantům, protože „není snad nic krutějšího než požadavek, aby se člověk úplně vzdal sám sebe.“ Co víc, „jaký důvod by mohli mít příslušníci čím dál tím silnějších komunit, aby se připojili k úpadkové a zmírající evropské kultuře?“ Druhou stranou této mince pak je zřeknutí se imperialismu i odvržení role Evropy coby mladšího společníka americké vlády při naplňování jejího strategického záměru vytvoření globální hegemonie. Místo toho, „co je Švýcarsko v Evropě, to musí být Evropa ve světě“ – tedy jednotný kontinent, vojensky zdatný, vyzbrojený ovšem jen ke své vlastní obraně.

Identita **vyjasňuje** myšlení a Willingerovy úvahy o potratech, branné povinnosti a dalších sporných bodech tak jsou zřetelné a správné, protože hovoří jen k nám. Branná povinnost je podle něj „společensky nezbytná“ – i když třeba ne vojensky nutná. Za stávající situace bychom však měli být zásadně proti, jelikož vytvoření armády z hord třetího světa na obranu zájmů korporátních elit a cizích států není vlastenecká politika. S přihlédnutím k identitářskému ideálu obecněji ale smysl dává. I na zákaz potratů musíme nahlížet z identitární perspektivy: identitární hnutí pro život jde nad rámec prostého navýšení počtu Evropanů a pomocí zdravějšího pojetí sexu, rodiny i svazků mezi etnickými příbuznými navrácí do společnosti zdravé uspořádání.

Proč to funguje

Willinger volá po vytvoření něčeho, kde bude život čímsi víc než „lidé bláznivě se ženoucí tam a zpět ve službách globální ekonomiky.“ Řada amerických konzervativců, libertariánů a dokonce i liberálů samozřejmě nemá s něčím podobným větší problém. Jak to formuloval Thomas Friedman: „Nejsem zastánce volného trhu... jsem militantní zastánce volného trhu.“ My tady však nevedeme debatu o dosažení vyšší účinnosti, ale existenciální konflikt o hodnoty.

V této bitvě ovšem nelze zvítězit ekonomickými studiemi, programovými doporučeními nebo abstraktními politickými teoriemi vycházejícími z přežitých osvícenských filozofů. Musí být

vybojována s krédem, jež bude promlouvat k tomu, kdo jsme coby lidské bytosti a jenž bude politiku s kulturou chápat jako součást organického celku. Právě to nám Willinger předkládá – a proto lze jeho dílo označit za nedocenitelné.

Přesto však někteří čtenáři možná budou mít problém s formou knihy – ostatně se nijak netají tím, že nejde o „manifest, ale vyhlášení války.“ Nenajdeme tedy logickou výstavbu argumentace – vlastně ani příliš soudržné argumentace jako takové vůbec. Krátké kapitoly a rychlé přeskokování mezi tématy natolik odlišnými jako „o konci světa“ nebo „o úpadku a pádu Římské říše“ mohou lehce rozladit čtenáře zvyklé na formálně sevřenější eseje.

Ve skutečnosti však jde vlastně o pozitivum – a to hned ze dvou důvodů. Zprvce to z knihy činí ideální formát internetového věku. Krátké pasáže k důležitým tématům; stručné, ale poutavé, jsou pro mladé důvěrně známou formou psaní. Kdyby tato knížka vyšla jako článek na oblíbeném webu „Cracked,“ jistě by měla titul „41 důvodů, proč s náma osmašedesátníci vyje**li“ – a lidi by ji houfně četli.

Zadruhé – a co je důležitější – *Generace identity* jasně ukazuje, že se jedná o **jejich** systém, jejich řád a kulturu. Nejsme reakcionáři slepě bránící neživé tělo mrtvého řádu, ani kněží mrtvého božstva tklivě lkající nad tím, že svět už nikdy nebude takový, jaký býval. Jakožto předvoj nové revoluce tento nadcházející boj vítáme. Nemáme žádný zájem na zachování řádu vytvořeného našimi rodiči a prarodiči – naopak chceme vidět jeho zničení. Nechejme obranu této zchátralé ošuntělosti jiným – zatímco my se sami budeme řídit zásadou, že to co padá, je třeba postrčit.

Nerozbitné jádro

Marketingoví specialisté říkali, že každý produkt nebo myšlenka by měl mít svou „výtahovou řeč“ neboli argument, který se dá shrnout do deseti vteřin. Dnes však je i oněch deset sekund příliš dlouhých. Mělo by to tedy být jediné slovo. Pro moderní Západ je tímto slovem „rovnost.“ Všechny naše nesnáze lze vystopovat k různým variacím a závěrům odvozených z tohoto jediného nesprávného principu. Pro americkou pravici pak tímto slovem je „svoboda.“ Když jsou však konečně vyřčeny všechny z ní odvozené argumenty, napsány všechny knihy a vytvořena všechna hnutí, končí obvykle u toho, jak zajistit, aby Michael Bloomberg nemusel platit daně.

Willinger nám ale nabízí nové slovo: identita. To při náležitém rozboru říká vše potřebné, a tak poskytuje dostatečnou oporu novému uspořádání. Jak ostatně píše Willinger: „Uvolníme planetu ze smrtelného sevření kapitalismu a vytvoříme společnost, ve které hospodářství slouží kultuře a ne naopak.“ S pevně stanoveným hlavním cílem obrany naší kontinuity a přežití coby skupiny totiž konečně dokážeme dát společnosti pevné směřování, základnu pro aktuální politiku i cíl do budoucna. Jak říká **Písmo**: „Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid.“ A bez identity lid vlastně vůbec neexistuje.

Identitářské úsilí však po Evropanech žádá, aby sami sebe přetvořili v cosi většího, pokud chtějí přežít. Willinger to označuje za svobodu k – v protikladu k *svobodě před* klasického

liberalismu. Říká: „Vaše otázka byla špatně položená: ‚Svobodní od čeho?‘ ptali jste se. Odpověď zněla: ‚Od všeho!‘ My se ptáme ‚Svobodní k čemu?‘ A naše odpověď zní: ‚Svobodní k tomu

najít cestu zpět k sobě samým.“ Toto je přijetí povinnosti, ochota trpět a být tak přetaven v něco lepšího. Jeho slovy: „Jak zkoumáme svou identitu, chceme se stát opět silnými. Nechceme už být poddajní a jemní.“ Willinger tak předkládá dokonalé prohození často citovaných slov **Johna Adamse**, že on sám se nerad musí zabývat politikou a válkou, aby se jeho synové mohli věnovat pohodlnějším činnostem.

Úloha Ameriky

Willinger a jeho druhové by k autorovi těchto řádků i jeho americkým čtenářům mohli mít jisté výhrady. Abych si vypůjčil pointu z oblíbeného amerického vtipu – „**Jak to myslíš, my, kemosabe?**“ Evropští identitáři a nacionalisté nejrůznějších odstínů bývají často kategoricky protiameričtí – a nikoliv bez dobrých důvodů. Vidí, že to byly Spojené státy, kdo ustanovil v jejich zemích vládnoucí protievropské uspořádání, kdo jej prostřednictvím globálních institucí jako NATO vynucuje a kdo často posílá Evropany umírat ve svých „amerických křížových výpravách.“

Evropané se musejí vypořádávat s řadou překážek, které Američané neznají. Požíváme (řekněme) svobody slova, máme právo nosit zbraně a poměrně vysokou míru svobody vytvářet a udržovat dobrovolná společenství. V mnoha evropských zemích, v první řadě okupovaném Německu, člověk vidí a dokonce cítí železnou pěst vlády multikulturního řádu skrytou za sametovou rukavičku už jen při pouhé procházce po ulici. Přesto však Evropané doposud mají povědomí sami o sobě, jakkoliv překroucené a převrácené. To Američanům schází a hlavně americká pravice skutečně zcela uvěřila vlastní propagandě o občanském národě.

I přes ohromné počty amerických konzervativců a jejich relativní militantnost ve srovnání s evropskými středopravicovými protějšky Američany zřejmě čeká mnohem zásadnější boj: o proměnu samotné duše jejich lidu. Dost možná nebude možné zůstat „Američany“ jako takovými a budeme se muset zbavit veškeré rovnostářské ideologické zátěže, již to s sebou nese. Snad bude dokonce nutné vytvořit úplně novou identitu nebo se vrátit k místním, fundamentálnějším zdrojnicím kulturní loajality. Jestliže se rovnostářská nákaza rozšířila v Evropě více, Ameriku postihl její agresivnější kmen, který tělem proniká až do mozku. Možná že tedy nemohou Američané doufat ve víc, než se jim podaří zabránit své vládě v tom, aby svým zásahem rozdrtila evropské probuzení.

I Američané se však musejí přinejmenším pokusit využít všechny dostupné užitečné zdroje domácí tradice a vytvořit severoamerickou Novou pravici hodnou našeho evropského dědictví. Willingerova kniha je k tomu vynikajícím prvním krokem, důrazným povzbuzením a hlasitou výzvou. Lid, který se snaží stát politickým činitelem-národem, musí začít s identitou coby otázkou i cílem. Na nás pak je přinést odpovědi, vymezit se proti cizímu, přijmout výzvu dějin a postavit se proti černočerné temnotě vyhynutí. Přestože jej sepsal pro svůj národ a

jeho jedinečnou situaci, poskytl Willinger i nám jakýsi výchozí bod, za což si zaslouží naši vděčnost.

Vybudovat nový svět není zrovna snadný úkol. Přesto však jinou volbu nemáme. Bílí Američané i Evropané se ocitli v podobné dějinné situaci: naše dědictví bylo prošustrováno, naše prvorozenství ukradeno a samotné právo na naši existenci popliváno. Musíme tedy strhnout nosné sloupy tohoto systému - i kdyby se nám měl zhroutit na hlavy. Přeživší této katastrofy pak na troskách - které patří jedině nám - mohou vystavět něco velkolepějšího. „Neboť jsme Generace identity.“

Recenze Gregory Hooda *Waking Up from the American Dream*, Markus Willinger's *Generation Identity* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 8. července 2013.